

rene fra 1865—1873. Udvalgets Flertal kan ikke Andet end finde, at, dersom det er rigtigt at give dem Erstatning i Fremtiden, saa maa det ogsaa være rigtigt, at de faae en lille passende Erstatning for det Tab, de allerede have lidt, og Flertallet foreslaar derfor dette Andragende henvisst til den høitærende Indvigningsminister. Indstillingen under Nr. 18, hvortil knytter sig Betænkningens Nr. 39, angaar et Andragende, som ogsaa er en treaarig Gjengangere. Det første Aar, da dette Andragende kom frem, gjorde Udvalget ingen Indstilling desangaaende, paa Grund af at det var mindre godt oplyst. Ifjor, da Andragendet fremkom, forelaa det særdeles godt oplyst, og der kom flere nye Momenter til, hvorfor Udvalget med Undtagelse af to ærede Medlemmer, nemlig det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Scavenius), gjorde Indstilling om, at Andragendet fra den nævnte Mand, nemlig Niels Thomsen i Sønder-Larup — ikke Sønder-Larup, som der feilagtig staa i Indstillingen, i Andragendet staa det rette Navn — skulde henvises til Indvigningsministeren. Det oplystes i dette Andragende ifjor, at der var udbrudt en ondartet Miltebrand i den nævnte Mand's Besætning, og at det Offentlige greb ind og nedtog tilbørlig Besætningen. Manden gav ganske vist selv Lov dertil, men han var i det Hele meget villig til at efterkomme Alt, hvad Politiet og Dyrlægerne paalagde ham, og derved led han et Tab, som han ansaaer til 3000 Rd. i det Hele, dels ved Besætning og dels ved at Foderet maatte kasseres og dels ved forøget Følkehøld. Disse Forhold ere tilbørlig oplyste fra Sogneraadet og fra Herredsfogden, at Manden har lidt dette store Tab, at han er en meget flittelig og hæderlig Mand og rede til at efterkomme alle Øvrighedens Paabud; men desuagtet har han ganske vist i Genhold til Loven af 29de December 1857 § 8 egentlig ikke noget juridisk Krav — jeg er iøvrigt bange for at tale om juridisk Krav lige overfor det ærede Medlem for Ribe (Krusse); thi naar jeg siger moralsk, siger han juridisk —; han har ganske vist i Genhold til Loven af 29de December 1857 § 8 ikke noget juridisk Krav, da denne Paragraf udtrykkelig siger, at der kan kun gives Erstatning for Besætninger, i hvilke der er Lungesyge eller Kvægspest, og da den Sygdom, her er Tale om, ikke falder ind under disse Begreber, kan han selvfølgelig ingen Erstatning faae. Det er forekommet Udvalget, at Loven af 29de December 1857 kunde trænge til en Revision, idet det forekommer os, at det er ganske mærkeligt, at Offentligheden kan gribe ind og gjøre, hvad der her er fset, uden at der er Tale om, at Manden kan faae Erstatning, men, som sagt, juridisk Krav kan han ikke gjøre gjældende efter Loven af 29de December 1857 § 8, der jo, naar det er Lungesyge eller Kvægspest, siger, at Halvdelen skal udredes af Statskassen, Halvdelen af

Antet. Det vil derfor, synes det mig, vist og saa være rimeligt, at, naar Staten yde ham Noget, Amtet da ogsaa yde ham Lidt i Analogi med den nævnte Lov og navnlig den nævnte Paragraf. Videre skal jeg ikke udtale mig om dette Forhold. Noget Dignende fandt ogsaa Sted med Hensyn til to Gaardeiere ved Grønsden, som der forleden blev talt faa meget om. Offentligheden havde der grebet ind uden at give Erstatning for det Indgreb, den havde gjort. Jeg kommer nu til de af et æret Medlem udenfor Udvalget stillede Forslag og da først til Andragendet fra Seminarlærer Thran, der af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. M. Hansen) foreslaas henvisst til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Det ærede Thing vil inaaftke have i Grindring, at den nævnte Seminarlærer iaar har faaet en Forhøielse i sin Løn af 100 Kroner. Der stod i Bemærkningerne til Forslaget til Finantsloven ingen videre Begrundelse af, hvorfor han skulde have dette Tillæg, men Udvalget henvendte sig til Kultusministeren med Spørgsmaal om, hvorledes dette kunde hænge sammen, og det findes oplyst i Finantsudvalgets Betænkning over Finantsloven Sp. 509—10 Nr. 163. Af den der meddelte Skrivelse fremgik det, at den nævnte Seminarlærer Thran i 1850 blev ansat ved Skaarup Seminarium med en Lønning af 400 Rd., men at han i 1857 i Genhold til den da nylig udkomne Lov fik sin Løn forhøiet til 700 Rd. Han havde desuden en Løn af 200 Rd. som Lærer ved den noksam bekjendte Organistkole, dels ved et Legat fra Valkendorffs Kollegium, dels ved Skolepenge osv. Disse 200 Rd. bleve ham affortede i hans Løn — saaledes forstaaer jeg Skrivelsen — i Overensstemmelse med Lovene, og de ere hele Tiden blevne ham affortede; men deraf er fulgt — hedder det i Skrivelsen — at han i Tidens Løb er bleven noget uheldigere stillet end hans Kolleger, og derfor har Ministeriet ment, at man af Billighedshensyn kunde give ham 100 Kroner. Her kan der naturligvis ikke være Tale om nogen juridisk Ret; thi havde der været en saadan, maatte der ikke alene være Tale om 100 Kroner men om 400 Kroner, der ere ham affortede i Genhold til Lovene, og altsaa er det kun, fordi Ministeriet har fundet det billigt at give ham dette Tillæg, at det er foreslaaet givet ham, og da Udvalget har fundet disse Grunde rimelige, gif man ogsaa beredvillig ind derpaa; dermed er han ikke tilfreds, men søger at faae det givet tilbagevirkende Kraft. Svem veed, om det ikke tilsidst vil gaa saa vidt, at det skal have tilbagevirkende Kraft med 400 Kroner aarlig; det er jo muligt. Skrivelsen oplyser tilstrækkelig, at der er handlet i Overensstemmelse med Lovene, og naar man nu giver ham et Tillæg af 100 Kroner, er det kun af Billighedshensyn. Ogsaa for dette Andragendes Vedkommende var jeg, indtil jeg